

சுருஷம்

சுருஷம்

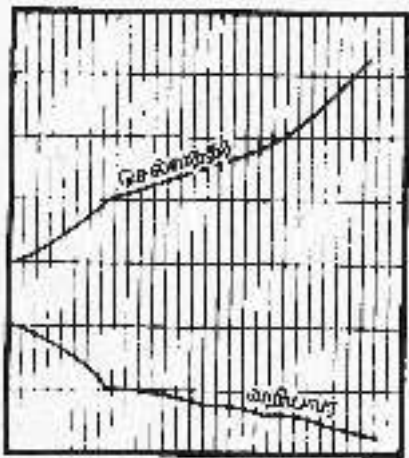

April, 15, 2002

20/-

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

உலகமயமாதல்

சுதந்திர போட்டிச் சந்தை

இந்த இதழில்....

சிறுகதைகள்

தாட்சாயனி
முத்து
இராகவன்
சட்டநாதன்
ச.சாரங்கா

கவிதைகள்

வித்யா
ஆழ.பகீரதன்
கோகுலராகவன்
நயினமுகன்
காலையுரான்

கட்டுரைகள்

நவாலியூர் நடேசன்
சிவசேகரம்
கோகுலராகவன்
பரமன்
செந்திரு

தூயகாயம்

முல்லை கலாசாலை
முல்லை வர்ப்பு
முல்லை பன்னாடு

மலையாள இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான சிந்தனை

சுமீரல் 2002

இதழ் 44

இனங்களுக்கிடையிலும் புரிந்துணர்வு

அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கும் யுத்த நியூதல், புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் என்பவை, தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் மலையாள மக்கள் என்ற பேதல்களின்றி சமாதானத்தை விநியமும் இலங்கையில் பெரும்பான்மை மக்களில் விநியமாக இன்று நிறுவவேரி உள்ளது. இதனால் இவை அனைத்து மக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியை மும் மனநிறைவை மும் தருகிறது.

இச்சமாதானச் சூழலில் தோற்றுவித்ததில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் விட்டுக்கொடுக்காத போராட்ட வலுவும், அவர்களின் சமாதானத்துக்கான விசுவாசமான முன்வெளிப்பாடு, அனைத்து மக்களில் சமாதானத்துக்கான அயராத முயற்சியும் அடிப்படைவாய்வை வெளிக் காணிகள் இருந்தால் அவை இரண்டாம் பரிமாணத்தை.

தென்னிலங்கை மக்கள் தொண்ணூறுகளிலிருந்தே சமாதானத்துக்கான தரது உறுதியான நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். யுத்தத்தின் போரால் அவர்கள் மீது கால்கொட்ட பொருளாதாரச் சமாதானம், உயிர் இழப்புகளும், இரப்படி வாழ்க்கைப் பாதிப்பும் யுத்தத்தின் மீது அவர்களுக்கு வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

எனவே அவர்களின் சமாதானத்துக்கான தெரிவால் பதவியுடைய இந்த அரசுடன் அரசியற் தீர்வுவாய்மை பேச்சு வார்த்தையை தொடரும் அதே வேளை, சமாதானத்தை விநியமும் அந்த மக்களிடமும் புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தி முழுமையான ஒரு அரசியற் தீர்வை ஏற்கும் மனநிலையை அவர்களில் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

சமாதானத்துக்கான தென்னிலங்கை மக்களில் தீர்ப்பை வாடிவற்று விடுதலைப் புலிகள் தமது அறிக்கைகளில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். அல்லது இதில் அவைவரும் கருத்தியாகவும் மகிழ்வும் வாழ்வுமும் என்று மகிழ்ச்சி கொள்ளும் சார்பில் சார்பும் அனைத்து மக்களிடமும் சமாதானத்துக்கான விநியமும் துள்ளி வரவேண்டுக அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. இரண்டாம் பரிமாணம் வாய்வால் இது ஒரு தீர்ப்பு முடிவாகிறது.

கடந்த காலங்களில் இனவாதத்தை முன்னணித்து ஆட்சிக்கு வந்த கம்யூனிஸ்ட் இனப்பிரச்சனையில் நின்று போங்கள் பேசி குழுவியதே இவர்கையில் அடியில் வரலாக இருந்து வந்துள்ளது. இனவாதங்களால் ஏற்படும்பிறம் சிங்கள மக்கள் மூலியில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கான நியாயங்கள் எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை.

இறுக்கங்களைநீரும் மக்களால் நின்று இனவாதம் கெடும் தமது நலங்களுக்காக ஒன்று நிக் கடிக் குலவுவதும் பெருக்கங்கள் ஏற்படும போது அந்நிய முடுகளில் உதவிகளை நமது அவர்களின் நலங்களுக்கு துணைபோவதும் அரசியலாக இருந்துவந்துள்ளது.

இதன் விளைவே இலங்கையில் இனப்பிரச்சனையில் அமெரிக்க மெலாதிக்கவாதங்களில் இவ்வறய தலையிடு என்கைய 1973ல் இனப்பிரச்சி னையைக் கட்டியபடுத்தி தென்னிந்தியாவில் திறந்த பொருளாதாத்துடன் சொல்ல நடிமுந்த அமெரிக்கா இன்று தீர்வுக்கான முனைப்புடன் தமிழ் பிரதேசங்களிலும் தனது ஆதிக்க வலையை விரிக்கும் முனைகிறது.

தீர்வுற்று நண்டு தொகுதியுத்தர் குழுவில் அந்நிய அரசுகள் எதற்கும் சம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்துவருவது விருந்தும் நடுநிலை நண்பர்களாக நின்று செயற்படுவது இயலாமைதான் ஏற்படையதுமாதும் நின்று நாடுகள், சிறிய இனங்கள் என்ற நிலைப்புடன் ஆதிக்க நோக்குடனும் அமெரிக்கா தீர்வுருடனும் நடந்து கொள்வதை கத்திரி சிங்களமூலிய எந்த மக்கள் சமூகமும் ஏற்றுக்கொள்ளாது.

இத்தகைய பெருக்கம் மீதம் முழுவிலேயே புரிந்துணர்வு என்பது தனியே விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான புர்துணர்வாக மட்டுமன்றி பல்லின மக்களுக்கிடையேயான புரிந்துணர்வாகவும் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

சுயநீரைய உரிமையில் இறுதிப்பிரயோகத்தை பிரிவினைக்கு வாய் களித்த தமிழ் மக்களிடம் - அதனை சக்தியிக்க ஆயுதமோரட்டமாக வளர்த்தெடுக்க உதவிய மக்களிடம் - மட்டும் சமூகமைய உரிமை பற்றி மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதில் பயன் இல்லை.

ஒரு முழுதரையான அரசியற் தீர்வை எடுக்கெடுக்கும் நாம் தமிழ் மக்களின் சமூகமைய உரிமை என்பது சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களின் உரிமைகளை எந்த வகையிலும் பாதிக்காது என்பதை சொல்லாது செயலாஜம் தெளிவுபடுத்துவதன் மூலமாக பேரின வாதிதன் அவர்களிடம் நிலவிந்த அச்சங்களை நீக்கி தமிழ் பாரம்பரிய மூலியில் தன்னாட்சி என்ற அரசியல் தீர்வுக்கு அவர்களது ஆதரவையும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும்.

புத்த அழிவுகளுக்கும் பெருக்கங்களும் நினைந்த நீண்ட இடைவெளியிலும் பின் உருவாகியுள்ள சமாதான குழுவை விழிப்புணர்வு மும் பொறுப்புணர்வு டனும் எதிர்ப்புள்ளவேண்டும். வளர்ந்து வருப அந்நியத் தலையிடுகளுக்கு உறுதியுடன் முகங்கொடுக்க பல்லின மக்களிடமே அச்ச நிலையை அகற்றி, சமநிலைநடைபுடும், புரிந்துணர்வுமும், உரிமைகளை ஏற்று மனிதநீர் உயர் பண்பையும் வளர்த்தெடுக்க அனைத்தும் முன்வரவேண்டும்.

ஆயுதமற்றவர்களுக்காக

கழுதர்கள் வாசத்திலே வட்டமிட்டாலும் வெள்ளைப் பூக்களுக்கும் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தது எனது மண்.

இரண்டு நாயத்தங்கள் எனது உறவுகளின் இரத்தக்கால் சிவந்த மண்மேடுகளில் மீண்டும் பச்சைப்பூவின் துளிர்சுப்புகள்.

கந்தவியலாக்கப்பட்டு எனது நாயத்தையும் கற்புறிக் கப்பட்ட எனது கிராமங்களின் வளப்பையார் மிட்டெடுக்க ஆவலை. இம்சை முடியாத எனது மண்ணின் உரிமைபுடன்காவ.

வெண்புறாக்கள் முனிபும் வந்தன தலை காட்டி அழிந்தன.

இன்றும் எமது தலைகளிலும் இரத்தக்காலும் உறுவைக்கூடாது கழுதர்கள் வாசத்தில் வட்டமிடுகின்றன...

வெண்புறாக்களுக்கு பச்சைக் கம்பளம் விரித்தால் போதுமா?

சிதம்பர

சங்கக்கலாட அவனது வீட்டிலிருந்து இரண்டாவது திருப்பத்தில் அமைக்கப்பெற்றது. அவனது வீட்டிலிருந்து சங்கக் கலா வரை ஐந்து வீடுகள் இருந்தன. ஐந்து வீடுகளுக்கும் பிள்ளைல் ஒரேயொரு பெரிய வளவே இருந்தது. அது கோவில் செய்து பாசம் பிடுங்கிய பாசம் வெறுப் பற்றைகளும், யாங்களுமாய்க் கிடந்தது.

அப்போது இவர்கள் சிறுவர்களாயிருந்தார்கள். இவர்கள் என்றால் இவன், நல்லன், விஜிதன், கந்தி, அப்பன், சங்கரன் என்று ஒரு பட்டாளமே ஆனால் இன்று இவனைத் தவிர இங்கு யாரும் இல்லை. நாதன் கூட சங்கரின் அண்ணன் தன்னை ஆனால் சங்கரன் போன்ற ஒட்டுகள் நடவடிகும் இல்லை. ஒரு மரியாதையான நட்பு அவ்வளவு தான். வயசு காரணம் என்றால் அதுவும் இல்லை. ஒன்றாண்டு வயசு வித்தியாசம் எப்படியும் இருக்கும். ஆனால் கந்தி இவர்கள் எல்லோரையும் விட நிறம்பலாடு சிவ்வன். நாடி வயசாவது குறைந்தவளாய் இருப்பான். ஆனால் அவனும் அந்தச் சிறுவர்கள் வீட்டிலுய்த்தன் எப்படியோ இடம் பிடித்து விட்டான்.

நாதன் ஒட்டாதகந்தக் காணல், இவர்களைப்போல் விளையாட்டு குறப்படி என்றில்லாநால் வெறும் படிப்போடே அவன் ஒன்றி விட்டது காரணமாய் இருக்கலாம்.

அந்த வளவில் நிறையப் பசிகள் வியாதித்து நின்றன. அந்ததான் இவர்கள் ஒழிந்து விளையாடுவார்கள். ஐந்து வீடுகளுக்கும் பிள்ளையோடே அந்த வளவு அமைந்து இருந்தது. அவர்களுக்கு வரதீயாய்ப் போய்ற்று. ஐந்து வீடுகளில் ஏதாவது கொன்றிட்டுந்ந்து இவர்களில் யாராவது கொடுவன் வளவுக்கு ஓடி அந்த வளவேகூட ஒழிந்து கொண்டு 'கூட' வென்று சரீக்களை கொடுத்தால் போதும் ஐந்து வீடுகளிலிருந்தும் பட்ட வென்று மந்தக் கூட்டங்கள் வந்தி

றந்துவது போல தத்துவமென்று ஒருகின்ற ஒலிசத்தங்கள் கேட்கும். அது அவர்கள் சிவ்வன்களாயிருந்தபோது -

நிறையப் பற்றைகள் தான் அந்த ஆனாலும் அதுதான் இவர்களுக்குப் பிரத்தியம் எந்தக் காலத்துக்கும் ஒழியு விலையாடத் தகுந்த இடம் எப்போதாவது புளி பூக்கத் தொடங்கினால் இவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம் தான் நிறைய பூக்களைப் பொச்சரிக்கும் வளரக்கும் வாய்க்குள் அதக்கிச் சிபுக் கொட்டிய படி ஒழிக்கிறாயர்கள். பூக்கள் பிழ்சாகி விட்டாலோ கேட்குவர் வேண்டாம். ஆனால் இவர்களின் உதயப்பலில் புளியும் மாவிழாகியுமா என்றால் அதுவும் இல்லை. அப்படி நிறையப் பசிகள் நின்றன. பூ, பித்தா, முற்றல்களும், பறம்... எவ்வயும் அவர்கள் விட்டுவைக்கக்கூடாது. விளாறு விளாறு களாய்த் தொடக்கிக் கொண்டிருக்கும் புளிகளில் வாய்ப்பாய், பிடுங்க வரதீயாய் கீழே காப்பத்து தொடங்குவதை இவர்களுக்குரியவை. விஜிதனுக்கு புளியில் அதிசயபடி ஆகை. எந்த யாதித்துப்புளி, எந்த யாதிர் குசி என்பது அவனுக்கு அத்துப் பட்ட. விழிந்து கி. சிதய பூக்களில் செய்யும் எப்படியோ அவன் கைக்குத்தான் சிவக்கும். அது என்ன காராசியோ தென்பாது. இவையி கோதுகளை உடைத்து மெல்லிய பசும்புளியை காட்டிக் காட்டி அவன் பொச்சடியான். சிவந்த புளியளும் கறுத்த புளிகளும் பெரிதாய் யாருக்குப் பிடித்தகிடுவனவே. இவர்களுள் அவர்களும் அவர்கள் விட்டு வைக்கக்கூடாது.

குறங்குகள் வறும். வந்தென்ற... இவர்கள் விட்டு வைக்க புளியைக்கூடான் அவை கடித்துக் குதறி வளவிலை இரண்டாகக் விட்டு அடுக்கடித்த வளவுக்குத் துவியி போதும். இவர்களை தாக்குப் பிடிக்கிற கைரீயார் - இல்லை குறங்குகளும். அப்போ தெவ்வாய் ஒழிந்து பிடிக்கி விளையாட்டுகளை வி

தரந்த வீட்டுதல் இவர்களுக்கு சொசுக்கதை தரும். கந்தி ஆயிரவளைய ந்துபள

அங்கடை வளவுக்கு... இவையன் பம்படி வாலாம்... சின்ன உடம்போடு கர்மளும் தமகளும் கொண்டு குறங்குகளை விட்டாய்ப்பதாய் குத்துக்களாய் அடிப்பர். இவர்கள் தாக்கத்தலை எதிர் பாக்காத குறங்குகள் மெல்ல நழுவி விடும். கடித்துப் போட்ட சரீசில் புளிய்ப்பளைய்களை விட்டுவிட்டு...

"உங்களை எச்சரிப் புளிய்ப்பளைய் எங்களுக்குக்கூட..." ஆம் உயர்மாய் எய்யிட்டுயில் இறும்பிற பத்தம்புதிய இளம் புளியங்காய்களை கடித்து விட்டு, குறங்குகளுக்கு பிள்ளியாய், கடைசிக் குறங்கு போதும் வண்டி தேடித் தேடித் துடித்துவள்.

அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போவது கூட அந்த வளவிலுள்ள இருக்கிற மூட்டகம் வேல்களை வணங்கி தெளிந்து பாசை செய்கிறாள். அப்படி போன்ற வேள்களில் புளிகள் துங்குபிற முற்றிய காய்களை வளவையப் பிடுங்க வாசடை பைகளில் போட்டுக் கொள்வார்கள். அல்லைய வறிய வேள்களில் தாடு அந்தந்த வறியபுளிகளில் பெரியவர்களாகி விட்டதுபோல் புளிய்ப்பளாய் விவியா சிப்பிகள்.

குத்துக்குத்தாய் ஏற்கின்ற வடல்களின் பள் ஒழிந்து பிச்சுக்களும் தூத்தே பிழிவாய் வகுக்கை பிடித்து கரன் து. இடம்யாற வசத்யாய் அடுத்தடுத்து இரண்ட் பட்டடுக் தொலைவில் பவளகளும் இருக்கின்றன. பெருமாளும் பற் கறகள் செருப்பில் எல்லா பெருவந்து பெருவந்து விட்டது. என்றதும் அவர்களுக்கு நெருஞ்சி இருக்கிற இடங்கள் மண்பாடம் கறநி ஸ்ரீதி குறத்துபவளை மெருஞ்சீக்திர் மட்டவிலையும் தெரியும் அவர்களுக்கு.

மஞ்சள் பூக்க பெருஞ்சீக்தம் இளம் பித்தக்களாய் வளவின் கொள்வ கடித்திருக்கும் இளம் பச்சையுக்குத்.

கந்திய வண்ணத்தில் குளித்துள் யாய் பூத்திருக்கும் ஏதோ பெய் தெரியாத காட்டுச் சேட்கள் - குக்குத்திப்பூவிடுகள்... இவை எல்லாவும் அந்த வளவிலை உட்கை கோண்டிடும். அவர்கள் ஒழி திருக்கும் வேள்களில் குறித்து வேள்கில் தெரிவின்ற புல் புண்டு களை ஆராய்வார்கள். பூக்கள் போய்து அந்தக் காட்டுச் சேட்களின் முல்லை மகாத்தை உய்த்துண... முயல்வார்கள். வித்தியாசமான இவைகள் எதுக் வாய்க்குந்த மடியில் அகிர்ப்பு... புதிதாய் மகட்டுபிடித்தார் போல் அழிப்பாய்ப்பர்கள். சிவந்த நரம்புகளும் புள்ளியளிள் இவைகளுமாய் காட்டுத்திக்குள் என்னொடுங்கி விடுகின்ற தோ... நர் கறங்குகளில் காலை அப்பத்து எடுத்து அவற்றின் அமைசுவில் வய்ப்பர்கள். இந்த வளவிலில் அதிலும் முழுவிய போதிநவன் சக்கள்.

பாசைத் தொடர் கறங்குக்கு அருகில் கொண்டு போவையில் அது பெருமேழுவாய் அருகில் இறந்ததுபோல் ஆகிவிடுவதைபடி பிறகு காலை எடுக்கால் அது இயங்கு வறவளமும் தன் வயதிற்குரிய பிடிப்போடு பாய்ப்பள் சங்கி.

"உழெண் உது... விட்டப் போருக்கிடைபில உயப்பிடுது. பெர்... பிள்ளையள் பெரலை... உதைப்பாய் ஆவேல்ஹுறாய்..." நவேன் சர்க்கன்ச சிவ்வெழுவாய் ஆரவியாளன்.

"போ... சாக்கர் வறியி போக்குக் காட்டப்போ... இ... பள்ளிர் அக்காவை போண்ப் பிறகு சாயிக்குகே... உதைச் சொல்து..."

யாரும் அவன் விளக்கத்தை எற முறில்லை.

"அவ்வளவு வெறுப்பு பள்ளிர் வேலையென்... டி... ஒரேயடிய சாக வேண்டியது தலை..." கந்தி கீர்ப்புறவில்க் தத்துவான்.

உயிருடன் இறந்தால்
 சொல்லக் கொண்டுள்ளேன் கய்ப்பதற்காய்
 போதலாய்பட்டுக் கொண்டுநடுக்கியது
 அந்த விடு.

(புறநாடு - சீர்திருவி)

விடுகின்ற வேளையிலே
 பெண்டை
 விடுகலாக் காழாய்த் தீர்வெழு
 தொடருள் ளவ களங்கள்
 உயர்ந்த கற்க்களுக்கே வறுந் தேர்க்க
 உள் அந்தை உயிர்த்தி எழு
 (உள் கற்க்கை உயிர்த்தி எழு
 - அடியுட்கிசை)

தமிழின் விடுதலையின் போராட்டக் கவிதை போற்றலாகக் கவிநின்று ஏறத்தாழ நூற்றாண்டுகள் விடுபட்டு விட்டது. ஆணாதீர்த் தம் பற்றிய கேள்விகள் மலிவின் பேராலான கோடுமையானது வலியான ஈழப்புகழர்கள் எல்லாம் இப்போது வறும் தொட்கி விட்டன. இது ஒரு நல்ல அணியானது.

கவிதைகளின் முக்கியமான பண்புகளில் ஒன்று போராடிகளிடையிலான தொழமை உணர்வின் வெளிப்பாடு.

எல்லவ வேலியில்
 நெருப்பெட்டுமேயு வலியினாய்
 ஓயாயும் விழுகளில் உயர்க்கத்துக்கான
 என் தாவலெறும்பு
 தானையும் நான் வாய் வேண்டும்

என்பு தொடருகிற அம்பலியின் 'நானையும் நான் வாய் வேண்டும்' என்ற கவிதையின் கம்பு. தான் இறந்தால் தன் தொழீ தயில் மறந்து காவல் இருக்க வேண்டுமே என் புகழ்க்காத தான் வாழ வேண்டும் என்று கோருகிறது.

... நான்
 விடுகின்ற முக்கியப்
 முறையி படிபெய்தல் -
 இருப்பினும் அங்குக் கவாசிக்கின்றேன்
 அது

ஒரு சிறிய முறையிலும்
 சொல்லுகின்றும் நடக்க
 மானம் நம்
 அங்கே
 என்னைப் போன்ற
 இன்னொருவருக்கு
 அது
 உயிர்ப்பிக்கலாம்
 ('உயிர்ப்பு' - சீர்திருவி)

மக்களை நெருக்கிப் பண்பு முறையைப் பற்றி
 தயவுசெய்து கவனிக்கத்தக்கது.

நீயெல்லாம் வறும் தடவெல்லாம் மறும்
 பெருங்கு விழ்ப்போன
 கொட்டிபுக்கு மட்டுக்கொடுத்த
 அடுத்தவன் முறுமுறுத்தான்
 'சைமெல்லாம் மலிவின்
 தனையும் போகிறது'

('அவன் ஒன்றுக்கும் அணசாயின்
 மனவலிகள்')

வாழ்கக் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவுகளும்
 கண்ணாடிச் சாளரங்களும்
 முயற்சிகளை மனது நழுவுந் காட்சியும்
 அணைவருக்கும் கிடைக்கும் பொழுது
 நாட்களும் மனமுறைய ரசிக்கக்கூடும்
 உதடுகளில் பொருத்தப்பட்ட
 தேனிரக் கோப்பையை மறந்து
 மனமுற்றுளியில் ஒளிபுகும்
 தொழர்களின் நினைவில் தொழ்ப்பு

('மனமுக்காலங்கள்' - சீர்திருவி)

சீவ கவிதைகளை வாசிக்கும் போது சீவ, விவாநாயி சமுத விடுதலையின் போராட்டக்கால கவிதைகள் நினைவுக்கு வந்தன. பொருப்பாளர் அக்கவிதைகளை இடக்கவிதையின் கண்டிப்புக்கே மொழியில்லை ஆகியும் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்திற்காகப் போராடுகிற மெற்க்களில் எழுதின உணர்வுகளின் மீளான ஒற்றுமை கவிதை என்ன செய்யலாம் என்று ஆணை வழங்குகிற தாய்

இவ்வகையக் கோடுகளுக்கும் சமையல வே
 நிக்நின்று.

கவிதைகளின் வலியையும் வலுவள
 மும் புறநிக் அழகையின் தமிழ்க் கவிதை
 ய்நிய பார்வை வாசியின் வரையறைபட்ட
 தலையாலும் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகி
 எது வாய்ப்பை வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது.
 இக்காலத்தி சார்பாக மட்டும் அல்லாது
 அருத்துக் கவிதைப்பாடலின் முழுமை தெளி
 பாகவும் இதைக் கூற வேண்டியுள்ளது.
 தன்மை வியக்க முயல்கையில் சிறந்த
 கோண்டுள்ள பல சிறையிலான்களுக்கும்
 இவ்வகையத்தில் ஒரு முக்கியமான பொருப்பு
 உண்டு. தமிழ் புதுக்கவிதை வர்ப்பு மயின்
 மறுப்பு வாய்ப்பை மட்டுமே தன் வரைவிலக்
 கணமாகக் கொள்ள முறையும் போது கவி
 தையின் அழகியற் கூறுகளைத் தவற விடு
 வதற்கான வாய்ப்பு அதிகமாகிறது. புதிய
 பண்புமாளிகள் நன்கறியப்பட்ட எவரை
 யுமும் முன்போழகனாகக் கொள்ளும் போது
 மேலேபட்டான சீவ பண்புகளை மட்டுமே
 அணையாளும்வாணும் அபாயம் அதன்.
 அருக்குமொழி சந்த ஒழுக்கிய எதுகை
 மெய்களகள் போன்றவற்றின் போலிக்
 கவாசிக்கக் கவித்துவம் இரையாவையு
 மானலாம்.

தய்ப்பாக்கி
 தய்ப்பிரும் ரவைக்கு
 எதிரி எவனோ பாக்கி

என்று தொடங்கும் 'தய்ப்பாக்கி' கவி
 தையில் துணர்ந்தன. தாய்க் கோக்கி தய்ப்பு
 ரவாகவி என்ற அருக்கிக் கொண்டு போயு
 கவிதைக்கு வலியை சேர்க்கவில்லை. இம்
 வாழ்வு-குறைபாடு சேவியின் 'தாய்க்கவி
 தியேடு' கவிதையிலும் உள்ளது. மறுபுறம்
 மாவர் வழிநடக்கள் கடந்தேனம் - அந்த
 பாவர் நீனைவுப் கோ நடந்தேனம்.

என்று தொடங்கும் 'ஒருத அணை மூன்றின்
 அந்தை சந்த ஒழுக்கு மீள்கள் வரும் வர்
 கவின் நினைவுகூறுது' அங்குமுக்கு

துவது ஒன்றும் சிரமமானதல்ல. சீர்திரு
 பார்ப்பும் கவனமுமே அவசியமானவை.

தமிழர் புதுக்கவிதைக்கால சாத்தியப்
 பாடுகள் நிலையாக உள்ளை அவற்றில் ஒரு
 சிறு குறியை மட்டுமே நாம் நிறுயத் திரும்பக்
 கையாளுகிறோம். இது தமிழ்க் கவிதைப்
 பார்ப்பின் பல்வீதியம் என்றளவில்
 இத்தொகுதியில் விவக்காக என்னும் எதிரி
 பாக்கி அதற்கும் இடமில்லை.

இறுதியாக, இத் தொகுதியில் உள்ள
 கவிதைக்கான ஒரு அழகாக ஒலியாக
 "எழுதாத உள் கவிதை" என்று மாதிரியின்
 முகவாஸ்து கவிதை வருகிறது எனலாம். இது

"எழுதுக்கொள் - நான்
 எழுதாது சொல்லும்
 என் கவிதையை
 எழுதுக்கொள்"

என்று தொடங்கும் காமஞ்சென்ற
 கடன் வாணதிரின் கவிதைகளின் வேண்டு
 கோளுக்கான விடையாகவும் அதே தளத் தில்
 வைத்துப் பிற கவிதைகளை அழிவுகப்
 படுத்தும் ஒரு பிரகடனமாகவும் அமைக்க
 இக்கவிதை பகையாளலின் (சுந்தர நாம சாயி)
 ஒரு கவிதையில் "சீவ உள் கவிதையை
 எழுதிக் கொள்" என்று தன் கவிதையின்
 உள்சடக்கத்தை விமரிசித்த ஒருவருக்கு
 எழுதிபு நினைவுக்கு வந்தது.

இன்னொருவருக்காக ஒருவர் கோ
 வதும் போதிப்பதும் இருவருக்கிடையிலு
 மான உறவு சார்ந்தது. தயக்காவை எழுது
 கியவர்களும் முழு மனமுத்துக்குமாக எழு
 தியவர்களும் ஒரு மணியில் தான் இருக்க
 திறர்கள். மனமும் வெறு விடுமாக எழுத
 வர்ப்புக்கு ருப்பாது அவர்வரைப் பார்வைக்
 கோர் அவர்வரைப் பண்புக்கள்.

0000000000000000

சாதம் வேறே தாராளம்... சாதிவேட்ட
வெளா..."

அதற்காரணமாக கணியன், செல்வன்
பாலைத் தரது கைப்பிரம்பில் கிண்கிண
கிண்கியாகக் கிழித்தெடுக்கவும் செய்தார்.

வகுப்பு மாணவர்கள் வாயடைத்துப்
போனார்கள். அவர்கள் புலன் ஒடுங்கி,
உளறத்த நிலையில் ஆசிரியரையும் அறா
நம் செல்வையாவையும் மாறியாறிப் பார்த்
தார்கள்.

செல்லையா அடிதாளது குடிமுடித்து
மயங்கி விழுந்தான். அட்பொழுது பக்கத்து
வகுப்பறையில் இருந்த மில் தளம் பதக
ளித்து, செல்லையாவை நெருங்கி, முகத்
தில் நீர் தெளித்து, ஆகவாசப்படுத்தினான்.
அவன் கூட அவ்வைத் தீண்டாது பக்கவ
மாக நடந்து கொண்டான். அங்கு ஈந்த
சை ஆசிரியர்கள் அவ்வைது செல்வையாக்
கண்டு, கொடுப்புக்குள் லேசாகச் சிரித்துக்
கொண்டார்கள்.

ஆறுமுகத்திடம் அடிபட்ட செல்
வையா, பக்கத்திலுள்ள வேதப்பள்ளிக்
கூடத்துக்கு மாறிப்போனான். அன்றுடன்
கூடவே, வளமுத்தவரும் செல்வையுடும்
போனார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தால், மாணவர்களது
எண்ணிக்கை குறைந்து விடுவோ எனத்
தவையையாசிரியர் பயந்தார். அவர் பயந்
தது போல அவத எதுவும் நடக்கவில்லை.

செல்லையாவின் தந்தை தாகமுத்து
அப்பிராணி, குட்டக குட்டக குளியும் இயல்பு
உடையவர். சாதி வெள்ளாளறத்தும் பரம்பரை
பரம்பரைபாகக் குடும்பம் போலி, தூய்மை
ழில் செய்யும் அலுவல், அந்தச் சிவையின்
வாழ்வீடுவந்து மேலேயே முடியவில்லை.

"அவ்வைப் பெரியவை... அவ்வை
பொன்னப்பு நமக்கு எதுக்கு..." என ஒதுங்
கிக் கொண்டார். அவர் தவறு எதிர்ப்பாடி
செல்லையாவை வேதப்பள்ளிக் கூடத்துக்கு
மாற்றியதை மூலம் கார்டிக் கொண்டார்.

சைதனியில் படி மாற்றின்கள். ஆறு
முகம் மாற்றி அசங்கமால், கச்சமால்

இருந்தார். அவரது போக்கில் எதுவித மாற்
றமும் ஏற்படவில்லை. சாதிக் செடுபிடிந
ளின் துளச்சி கூட, அவரைத் தொட்டதாய்த்
தெரியவில்லை. இறு மரபும் துபா சாதி
வெள்ளாளராக இருப்பதிலேயே அவர்
நின்ற அக்கணம் எடுத்துக் கொண்டார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. வீரத்தான்.
நல்லார் ஆதவைத் தரிசிக்க வந்த ஆறு
முகம், வீதி உடைய ஈந்த உற்சவரைத்
தரிசித்து பின்னர், வெளிப்பிரகாரத்துக்கு வந்
தார்.

சைம் கும்பல் ரும்பணம் நின்றது.
காடிககாடிக் கதைத்தது அது அவருக்குத்
திகைப்பேய் இருந்தது. மனத்தளவில் கேட்
டும்கொண்டார்!

"என்ன...? என்ன இது...?"

சத்தேகப்பிராணியாய் முககை
முடிமுத்துக்குளையினார் அறிந்து கொண்ட
விஷயம் அவரை அசுர வைத்தது.

"எட்டபத்து சட்டம்...? இதுவச வடிக்
கிலுமா...? தவிச்சிவகைச் சட்டம், தீச்சுவா
வையின் தவிப்புடன் தயீழர் வறடுவையே
சாம்பலாகி விடும் போலக்கிடக்கு... நெற
தெம் ஈரலற இற..." என்ற அந்த ஆணவும்
மிகுந்த நாக்கு வளையப்பு இவ்வளவு அறி
வையும் அளித்தவர்களையும் கொன்றாந்து
விட்டதே... சாணம் உற்தம் இந்த அறிவுகள்
தொடருமா...? அதுவா நமது வீதி...?"

அவரது உடல் படபடத்தது. வேர்வை
அருளச் பெருகியது. மார்பில் கணமாக ஏதோ
அறுக்குவது போன்ற உணர்வு,
தொண்டக்கதுழியின் ஏற்பட்ட வாட்சியும்
அடைப்பும் அவரை விழி பிழங்க வைத்தது.

"முறைய கீதவன்பா வழிகாட்டவே
றும்..." ஆறுமுகம் முண்கினார்.

என்ன செய்வது, ஏது செய்வது என்று
தெரியாமல் குழப்பினார், தவித்து நின்று
தவித்தார்.

அப்பொழுது அவன், அந்த இணை
ஞல் புறமுழுவல் தவற அவர் முன் தோள்

ற்தான்.

"யா இவன்...? எங்கையோ பார்த்தது
போலக் கிடக்கத்..."

"சென் விட்டுப்பக்கம் தாமே...? ஊர்
டபத்து சட்டம் தீவிரேயப் போட்டபாக்கள்.
ஏறக்க காரிலை போவம்...நாலும் கணுக்
தத்தான் போறன்..."

அந்த நட்சியு, அரவணையடி, மறத்
துப்போமக் கிந்த அளவு மாவை நிலி
இதமாகத் து விடாது.

"என்னவோ முற்தன் தான். அவன்
செயல்... என பிவலத்துப்படி மரில் ஏறி
உட்காந்து கொண்டார்.

"தம்பி ஆ...? தெரியுமல்ல..."

"நானே, நான் உட்களிடடை சரஸ்
வதியிலை படிச்சனான்... செல்லையா, நாக்
முத்தவின்ற மகன்... சென் யறத்திட்டர்
போல..."

"போயும் போயும் பள்ளள்ளை காரி
வைப சவர் செய்யிறன்... விட்டுக்குப்
போன உட்கை... தீட்டுக் கறிய தோஞ்ச
போட்டுத்தான் மறநிலை பங்க்கவேறும்..."
நிலைவா அளந்தும் தமட்டவைத்
தத்து, புண்ணித்து காருக்கு வெளிவோ
துப்பினார்.

"விரதம் போ...? வெறுப்பிடு அது
தான் தமட்டுதுபோல..." என்று கறிய
செல்லையா தொடந்து பேசினான்.

"நான் மாழ்ப்பாணத்தோடைதான்...
ஆகைக்கேடடையில் மாமனவோடை ரீக
கிறன். இது, இந்தக்கள் அவற்றைதான்...
ஹயரிங்கார்..."

ஆறுமுகம், அவனையோ அவ்வது
பேர்சையோ ஒரு பொருட்டாகக் கொள்ள
வில்லை. அவர் போச ஓய்ந்து மெளனமாக
இருந்தார். அவரும் எதவும் போரது சாணச்
செலுத்தினான்.

"தாவாக்காரிகளுக்கேயான அந்தச்
சாதித்தமும்பம் செலும் இந்த மனிசனிடம்
இவ்வூர் இருந்தது போல... இதுவின்ற
கொழுப்புக் கணறு நல்லுறறாயினன் வி
டிட்டு வந்திருக்க வேறும்..."

மாவை அறிவிக் கொண்டான். அந்த
சைம் 'அது மனிசத் தனமே...? என
நிலைக்கவும் செய்தான்.

கருப்பாச்சி அம்மன் கோயிலைக்
கடந்துபோது அவன் வகைக்குத்துப் குறபீட்
பான், மன்தம்பான் பிள்வவையே போலிக்
முயில் இறவிக் வளையினான். உண்பாயில்
சில்கைற போட்டான். சிறிது விழுத் எடுத்து
நெற்றியில் பூசிக்கொண்டான். சந்தவரும்
இட்டுக் கொண்டான்.

ஆறுமுகத்துக்கு விழுத் அந்தவன் து
நிலைத்தவன், துரு கணி புவனியின் நயக்
கத்துடன் 'இப்ப இது வேண்டி போ...' என
மனத்தளவில் தவ வித்தத்துக் கொண்டான்.

பயமுடி நிலைவரன் நெற்றியில் நெறு
ஆறுமுகத்தைப் போலவே அவ்வூர்
கைப்பிரம்பி காரித்துப்பினான்.

அரசடி கடந்து, சங்கக்கடையாயின்
கர் நின்று ஆறுமுகம் இறவிக் கொண்
டார்.

"அப்ப வறநன் சென்..."

செல்லையா அந்த ஆழ்ந்த மெளனத்
தன் மறைத்தான்.

இ சைம் இறங்குறும் தவையாதல்
ராய், ஆறுமுகம் எதுவும் செய்து தாவாய்ப்
பள்ளத்தில் இறவிக் நடந்தார்.

"பிள்ளை மலி, நயிடு கோ. தனமா...?
இது நன்றி கோ. தனமா...?"

"என்னையா தம்பாட்டினன் பிசத்திபி
யன்..." கேட்டபடி, மலி அங்கு வந்தான்.

முகத்தாருக்கு வேசாகத் தலை சுற
றிபது இது மார்பில் ஊர் குத்தியது போல்
ஒரு வலி, உடல் தளிர்த்து போய்
மொடொடத்தது மூச்சடைத்தது.

"யயன், வைத்து மயக்கமா வறந்து...
என்னை ஒருக்கால் துங்கியிப் பிடி பிள்ளை...?
சையும் காலும் பகல, துடிதாருக்க
அணர்,

"ரயணன்... மண்ண இதுசை வாரும்...
ஒருக்கால் புற வறும் தம்பி..." என்று கவர்

என்று கேடுதல் மறியும் தடம் ஓடி யாறு வாய்ப்பு ஓடும் பற்றும் பக்கம் சம்பந்தம் சிவசூகம் மூலியை பாந்திரம்தால் பக்த சரீரம் வாய் போய்ப்போகிறேன் மிகச்சிறி யின்றி அதற்கு அங்காகம் போற்றித்தும்பேன்! வெட்புள்ள என்நீருப்பேன்!

உ ந்தேயது இயல்புதான்.
 வெய்தாந்தரின் கருணையினால் உலகத்தில் வறும் கந்தையி ருக்கியார் போல் நு நாறு உணர்வின் முடியாக வெஞ்சூ அணை இவ் பிணங்கு வேளம் நடத்துள் அன்றாடம் காசீ புமல்ல. பாந்திரம்கி 'வெஞ்சூ' ஓடுந் கலிப்புமாரணமல்ல. என்வெறுக்கும் வேலாகத் தோறும் கொள்வ வறுமையை வயது கண்ணீர்வ வெஞ்சூ கட்டினான்! நடை யுடை பாவனை பத்து வயதை பற்றினான் தோற்றுமலை பாந்திரம் விடுவதி விட்டிருக்கும் போகக் கூடாது!

அநுகமம் மனிதம்புரிந்த 'வாழக் கைம்கிரகே இன்னொருத்தருக்கு ஒரு துணையாய் உதவியாய் தன்னை ஆக்கியது நான். எத்தக் தோன்றில் போகச்சூம் பாந்திரமும் இறைவி அந்தமூலம் பாந்திரகை கிடையாதுஎன்று எனக்கு வேறுபடி உய் உணவையி' இருக்கிறவங்களுக்கும் தான் வாந்திரமையே ஒரு துணை வேறும' எனக் கேட்கப்பட்டால் சொரியும் கண்கள் போல் (சொல்லியும் தேவையில்லை) ஒரு கேட்புமலிபெண்க்குள்ள தேடிக்க கொண்டு குக்கிரமம்.

மெய்யாகவந்தது தேரிந்தால் பச்சி டிப்பு!

கவியாணம் வேண்டாம்! உணரக் கியால் வந்த திரி! தான்தோன்றியார் உந்தவைய வந்த மட்டுமீ வாழ்க்கையை அந்த வந்தாக்கிடீட்டானே போய் வே! உணர் தேடிக்கணை (தோற்றுமலை) மயம்.

பின்னர் குட்டியிணை உணர்ந்தும் தேவை என நடக்கிற துணை பெண்கள் வற மறு சுவையிழை துணையாய் உதவல்கள் பெண்பெண்பு மறு கிளக்கள் பெண்பாதி தே துணை! ஆதலால் விட்டதும் இவ்வணை

சுவை
 பொத்திய பொத்த நாப்பது நாப்பதென்று வரியமாய் வந்திருந்து இன் என்னக்கக் கிரணயோகினம் இவ் வளி குக்கிரமம் உந்த வயதுணை 'வெயின்' ஆறே இருக்கினமே திருக்க விடுகின்றே

தாய் மரம்புள் சம்பதித்ததும், பெட்டை சம்பதிக்க வேணும். 'கோமபினியன்' விளங்காமல் 'கொய்சி' சேர்ந்தால் அம்ம கிபந்த ரம்பகை உக்கமெடுத்ததாய் முடியும்! மறவியாகக் இடுத்து சீர்திரமூலம் தான் மயக்கம் எடுத்தவன் உயர்நிலைகை தள்ளியபடி தோடுகைய பசரையாய் சேம் வேற்றை நாடுக்குறும் பாந்திரம் கேட்டது இயல்பு மனையாக் இருந்த.

ரம்பிக்கையில்கொண சொன்னவர் தானே நம்பக் கூடாது!

'வாய் மச்சான் வா! அக்கீ பூக்கி ருக்கியோ'

'மெச்சுறும்பு வருவாயெண்டு பாந்திரம்'

'எங்கை மச்சான் நோம் உணர்வென்ன எத்தனை பிரகல் மரும்கல்கள் திரிமயம் எள்ளால் இருக்கக்கத்தானே சொரியும் சொல்லியோ வா!'

'கேக்கதென்னி ரல்லாய் இருக்கு! கிரம இருந்தால் வாவுன் விட்டிருப்பீள்'

'பாணந்தான்! அச்சுறும் வேலிக்க கீள்வ வேறுவேன ஆறும் மருமியபோ கிரமியேனே போறு! கேட்டபடு வறன்.

'கீ! எழும்பு ஊராய் போய் வருவம்'

'கீள்' என்றும் கேள்வி! அகலது இவ்வக்த மெத்து கதைகட்டிவிட்டால்'

'இரு மச்சான் உடுப்பை சுழட்டிய மெ' திரமூன்'

'கண்டென் சுவையா!'

முள்ளமயம் வா ம நும் அறந்திட டதே.

'கண்டா! 'கூறு' விடுறாய்'

'செய்வாணயம் சொல்லு. பூக்கிரமம் பூக்கிரம் கி க்குது துயா இயை இயை மச்ச கிரி'

அந்நியமாதல் (ALIENATION)

'அந்நியமாதல்' என்பது முதலாளித்துவப் பண்பாட்டின் தீங்கான அம்சங்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. அந்நியமாதல் என்ற வியாதி சொத்தின் வடிவிலேயே தோன்றுவதுடன், மனிதர்களின் நேர்மையையும், நிதானத்தையும் களங்கப்படுத்தி அழித்துவிடுகிறது. அந்நியமாதலுக்கு எதிராகப் போராடுவது என்பது மனித கண்ணியத்தை மீட்டெடுப்பதற்கான ஒரு போராட்டமாகவே இருந்துவருகிறது.

- சி. வலஸ்ரீன்

'வந்தவர்க்கு ஆறா விட்டி'டும் போட்டாக்கண்டா!'

'சுது குக்கிரமம் இயல்பையாறு புத் தமத்தினாய உன்னை விட்டை பாறும் வற விக்கியே போய் சொல்லவதை உன்னை தானே'

'சரி! இவ் வள்ள வந்தது' 'என்ன எத்தகையோ ஈயா 'தாதிரி' மட்டுமாய்'யுக்கிரமம்.'

'இக்கேவலமா இழவாய் சொல்ல கே'க்கொல் தேயி'டும்!'

'இவ்வை மச்சான் ஒரு கார்த்து!'

'யோக'டும்! விட்டை வா கிசுக்கு சொடுக்கப் போறானா!'

'மெருக்கீ'டு'

'கைநாடி (வெய்தியம் இல்லம்)க்கு போய்ப்பாறும்!'

'கள்ள நடந்ததா?'

'விடுவாய்க் கூட்டல் சுவைக்க முடி வாய்க்குத்த! வேலைக்கூறும் ஆற மிகக்கேவா

மல் கி க்கு! 'மெரு' போட்டு'என்று வந்தவன் நான் இருக்கிறே'

'மேறாய் விளங்காதது! மயக்கக யான ஆ'கணை மிகக்கேவாது. மயக்கமும் வெந்துக்த என்னை விட்டாய் இருக்க வேணும்!'

'உயர்க்கென்ற வயது இன்'டுது' மற் பிடுவாக்காக, உட்பளமீக்காக, எந்த தோழக் காலம் தேதிக்க கொண்டும்கிற ஒரு ஆள் தான் உயர்க்க இயை தேவை. ஓர் அன்ற கொல்லு! மீதம் நான் பாக்கிரமம்!'

'இந்தது விளங்கும்பு குக்கிர சம்பு சிவத்தை 'நம்ப' வந்தவைய', அவற்றை பிண்பெண்பு டாடாநாடு மருத்தியும் பிண்பு வேண்டாம் தாயா'யிடி' என்ற ஆந்த அடியாவிப் போய் போறும் தான்கிரமம்குக் 'மீயி' கோ'ய' பாந்திரம'! 'மெருமம்...'

'கள்ள மச்சான் கருணையாய் மெசிக் கிரமம் உணர்வு விழிப்பாக்கணை'

'என்ன சொல்லும்கொண்டாம்! மருக் பெண்ணாதி எண்டு வேண்டாம்! கெரியாக்கிட

செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.
Registered as a News Paper in Sri Lanka.

“தாயகம்” சஞ்சிகை வெளியீடு சிறப்புற வாழ்த்துகின்றோம்.

“வாசிப்பதனால் மனிதன்
பூரணத்துவம் அடைகின்றான்”

இதனை நிறைவு செய்யும் பெருநோக்குடன்
எமது சங்கத்தின் புத்தக நிலையமும்,
நூல் நிலையமும்
அளப்பரிய சேவை ஆற்றிவருகின்றது.
அனைவரும் பயன் பெற
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

‘கூட்டுறவே நூட்டுயர்வு’

தொலைபேசி 021-3263.

கட்டைவேலி நெல்லியடி,
ப.நோ.கூ.சங்கம்,
கரவெட்டி.

இச்சஞ்சிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம்
405, ஸ்ரான்லி வீதி, வசந்தம் நிறுவனத்திலுள்ள க. தணிகாசலம்
அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.